

Игрите Палио.

Цяла година планиране, десет мъже, десет коня, три обиколки на площада и всичко свършва в един-единствен миг.

Нито един външен човек не би могъл да схване, а какво остава – да проумее какво означават конните надбягвания Палио за жителите на град Сиена. Че те се хранеха с тях, дишаха с тях, спяха с тях. Че се молеха на светците си за победа всеки божи ден, по цяла година. Че цялата им лоялност, всичките им цветове и всички техни *контради* произтичаха от Палио така, както паяжината произтича от паяка. Концентричните кръгове на техните обичаи и общество произлизаха именно от този площад и този ден, и от този най-малък сред всички кръгове – конната писта. Посипана с прахта на меките вулканични скали на Тоскана, отъпкана от мъже, родени в Сиена, яхнали отгледани в Сиена коне, точно под древните палати и кули на старинния град. Игрите Палио бяха центърът, игрите Палио бяха самата Сиена. Да ги познаваш, означаваше да знаеш всичко за този град.

На втория ден от месец юли 1723 година Сиена беше убийствено гореща. Ала въпреки горещината тълпата от хората, събрали се тук, за да зърнат Палио ди Провенцано, изглеждаше по-многобройна от всякога. През други дни красивата обърната раковина на Пиаца дел Кампо беше тиха и безлюдна, но днес беше претъпкана със стотици жители на Сиена, които биеха барабаните си и развяваха знамената си. Всяко друго място в града беше празно – всяка улица, всеки двор, всяко жилище, църква или бирария. Съдебните зали бяха пусти, аптеките – затворени. Банкерите бяха прибрали масите си, шивачите бяха спуснали кепенците. В болницата на църквата „Санта Мария Мадалена“ сестрите инструктираха санитарите как да отнесат на носилки пациентите на площада. Даже скорците се насъбраха, за да гледат състезанията Палио под горещия син кръг на небето над конната писта. Те се носеха над върховете на кулите, събираха се в перестите облачета, за да се разпръснат наново като мастило във вода, цвърчащи и те от вълнение.

Пиа се наклони напред, за да се разсее със спектакъла под себе си. Загледа се в обикалящите пистата коне и техните ездачи, по стар навик следвайки цветовете на Кукумявката, когато вниманието ѝ беше привлечено от един самотен ездач. Той яздеше бавно коня си, излъчващ абсолютен контрол. Под арката на портата Бока дел Казато заприлича на изрисуван ангел.

Конникът беше непознат за Пиа. Но освен това бе и най-красивото живо човешко същество, което тя някога бе зървала. Имаше маслинената кожа, характерна за региона, и плътните, стиснати устни на сериозен човек, но излъчващи и обещание за мекота. Дългата му тъмна къдрава коса беше по модата – на опашка, вързана с панделка в цветовете на *Торе*, квартала на Кулата. Очите му бяха зелени като маслини, а скулите – като на антична статуя. Имаше абсолютно свършени черти. Тялото му беше мускулесто, с правилни пропорции, краката му – дълги, а ръцете му – силни, стиснали здраво и умело поводите на коня. Но имаше и още нещо – странникът изглеждаше благороден. Ако благородството имаше нещо общо с новата наука физиономика, а не с произхода, то тогава *той* би трябвало да седи на балкона над главата ѝ, а не непретенциозната херцогиня. Или поне така си помисли Пиа.

През цялото си детство и младостта си Пиа бе търсила убежище в книгите и въпреки жестокостта, която вчера ѝ демонстрира Виченцо, тя все още не бе изгубила вяра в романтичната любов – даже може би точно обратното. Ала този път тя не побърза да облече непознатия в ролята на Тристан, Ланселот или Роланд, за които беше чела. Беше твърде голяма реалистка, за да допусне, че жена от такова благородно потекло като нея би могла да има щастието да се омъжи по любов.

И все пак, макар и само за миг, си позволи да се запита как ли би се чувствала, ако беше сгодена за този непознат конник, а не за Виченцо. Или което беше още по-хубаво, ако той можеше да се състезава за нея като неин рицар – онзи дворцов идеал отпреди векове, без нито една от съвсем реалните, физическите заплахи, които се съдържаха във всеки

брак. Тогава нямаше да бъде длъжна нито да го докосва, нито дори да се среща с него. Както вече беше разбрала, докосването бе много опасно преживяване. Да копнее за него от разстояние – това би било най-хубавото нещо на света. Какво ли би било, запитва се сега тя, да си седи в ложата и да гледа как конникът язди за нея, може би с някакъв неин символ, завързан около врата му или вплетен в гривата на коня му?

Когато странникът слезе от коня си заедно с другите жокеи, за да отдаде традиционната почит на херцогинята, той застана точно до Виченцо. И като подходяща алегория за неговата *контрада*, конникът на Кулата се извиси над своя съперник от квартала на Орела. Според Пиа това сравнение изобщо не беше в полза на Виченцо. *Фантините* – жокеите, се подредиха под балкона на херцогиня Виоланте, всеки от тях наблюдаващ я с подобаваща доза наглост – пантомимна възстановка на съпротивата спрямо господарите Медичи, разиграваша се вече десет години, откакто херцогинята се бе появила в този град.

Всички с изключение на един.

Единствено непознатият конник свали своята триъгълна шапка от главата си и сведе очи към земята в знак на почит ако не към ранга на херцогинята, то най-малкото към пола ѝ. Сърцето на Пиа се изпълни с топлина, когато зърна този жест, но в мига, в който извърна поглед към годеника си, то отново бе обзето от хлад. Виченцо се бе втренчил в херцогинята с отявено нахалство. Изобщо не беше свалил триъгълната си шапка. И това накара Пиа окончателно да го намрази. Това дребно нещо – фактът, че не свали шапката си пред дама, тази елементарна липса на обноски – събуди в душата ѝ презрение, много по-голямо и от възмущението, с което я бе изпълнило поведението му предишната вечер.

До Виченцо стоеше баща му. Фаустино Капримулго, капитан на квартала на Орела, беше висок и жилив, с мургава кожа и мрачни черти, но с невъзможно бяла коса, накъдрена като шапка върху главата му. Високите му скули, хлътналите му бузи и дългият, извит като кука нос го превръщаха в перфектен двойник на орела, изобразен на знамето му. Фаустино винаги стоеше изпънат като струна, като орел, бдящ над своето гнездо, със самоувереност, родена от факта, че е глава на най-старата фамилия на Сиена. Въпреки пищността и позорството на Медичите цяла Сиена знаеше, че всъщност градът се ръководи от семейство Капримулго. Те бяха властвали в дните на Деветимата – управляващият съвет на старата република, и властваха и до днес ако не официално, то най-малкото на практика. Синът стоеше рамо до рамо с баща си, фиксирайки херцогинята със същия орлов поглед – малък сокол до големия сокол, по-дребна и по-подла версия на господаря.

Пиа проследи с поглед бойната колесница на Палио, която се насочи към двореца. Теглеха я четири млечнобели вола, понесли самия Палио – огромното черно-бяло знаме с цветовете на града, върху което бяха избродирани образите на Дева Мария и на папата. Помощниците сгънаха знамето и го поднесоха на миналогодишния победител – Гиберти Конто, капитан на *контрада* на Змията, който почука три пъти на портите на двореца и беше приет. Няколко мига по-късно Конто се появи на балкона на херцогинята и ѝ поднесе знамето. Херцогинята го пое с кимване – щеше да охранява символа на града само за няколко минути, за да го предаде на тазгодишния победител. Без да изпитва нито капчица угризения за липсата си на лоялност, Пиа протегна ръка към монетата на Кукумявката, която висеше на врата ѝ, и се замоли тази година победителят да бъде непознатият конник, а не Виченцо.

След това се приведе напред и, без да се крие, огледа подредилите се пред въжетата на старта жокеи в търсене на конника с цветовете на Кулата. Забеляза как *фантините* си шепнат нещо един на друг – знаеше, че това са последни думи на заплахи и обещания. Ярката коприна на одеждите им сякаш също шептеше. В същия този момент се правеха последните залози и големи суми пари сменяха притежателите си. Останалите коне обикаляха нетърпеливо и се удряха с хълбоци. Един от тях се изправи и изхвърли ездача си – за радост на Пиа той беше със зелено-белите цветове на *Ока*, квартала на Гъската.

Пиа се досети, че странникът сигурно е изтеглил жребий да бъде ездача *ди ринкорса* – първи в редицата, на най-външна позиция, до въжетата. Така и се оказа. Той стигна до

въжето на старта последен от всички жокеи, но като че ли изобщо не си даваше сметка за предимствата, които му предлагаше жребият му. Обикновено позицията *ди ринкорса* се използваше с непочтени намерения – за изтикване на съперника в неблагоприятно положение още от самото начало. Но Пиа видя, че съвсем неподвижно на гърба на коня седеше непознатият мъж, загледан някъде в далечината, не говореше с никого, не правеше никакви опити да бутне останалите или да ги тормози. Жребецът му също стоеше абсолютно застинал наред мелето. В неподвижността си двамата наподобяваха бронзовата статуя на Козимо де Медичи, наречен още Великия, която Пиа бе виждала по време на първото си и единствено засега пътуване до Флоренция. Пиа се опита да му внуши телепатично да победи Виченцо. Настойчивостта на мислите ѝ беше толкова голяма, че изненада дори самата нея. Очите ѝ се вторачиха в широкия му гръб и се втренчиха в него толкова силно, че синьото и бургундовочервеното на копринените му одежди се сляха.

После настъпи обичайната суматоха в началото на състезанието. Докато конете обикаляха в кръг или се отдръпваха назад, *мосиере*, или стартовият съдия, обявяваше фалстарт след фалстарт. Накрая, след миг на почти непоносимо напрежение, конете най-сетне се подредиха в редица и застинаха по местата си, сякаш укротени от невидима ръка. Викове и писъци на тълпата утигнаха за една призрачна, мълчалива секунда и над главата на Пиа изгърмя великата камбана Сунто от кулата Торе дел Манджа. Обаждана се само на Палио, камбаната отекна над целия град, за да му съобщи, че часът е настъпил. Всички глави се извърнаха, всички погледи се изместиха – защото се смяташе, че, дочул еката на камбаната, ветропоказателят на Торе дел Манджа ще се обърне към онзи квартал на града, който щеше да стане следващият победител в Палио...